

Sygn. akt III CSK 334/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku M. M.
przy uczestnictwie W. K. , M. K. U., I. K. M. i A. K.
o stwierdzenie nabycia spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika W. K.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 20 stycznia 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 stycznia 2016 r. Sąd Okręgowy w K. w sprawie o stwierdzenie nabycia spadku oddalił apelację uczestnika W. K. od postanowienia Sądu Rejonowego w O. z dnia 21 października 2014 r.

Uczestnik wniósł skargę kasacyjną, wskazując na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, dotyczącego „sposobu ustalenia istnienia stanu wyłączającego świadome albo swobodne podjęcie decyzji i wyrażenie woli na potrzeby postępowania spadkowego”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, zagadnienie prawne uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi być zagadnieniem ściśle jurydycznym, dającym się przedstawić w sposób syntetyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń lub oceny dowodów

(por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, „Izba Cywilna” 2009, nr 4, s. 48).

Problem tzw. zdolności testowania nie jest problemem ściśle jurydycznym, lecz zagadnieniem stanu faktycznego, zależnym – co do oceny i sposobu rozstrzygnięcia – od konkretnych okoliczności sprawy oraz ustaleń sądu. Metody i sposoby dokonywania ustaleń *post mortem* są od dawna przez sądy stosowane i nie wywołują zasadniczych problemów natury prawnej.

Nie stanowi także istotnego zagadnienia prawnego „autonomia pacjenta psychiatrycznego jako testatora”. Skarżący nie sformułował w tym zakresie żadnego zagadnienia prawnego wymagającego rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy *in abstracto*, z pożytkiem dla jurysprudencji, tj. albo dla nauki prawa, albo innych spraw rozpoznawanych przez sądy powszechne.

Poza tym z całokształtu skargi wynika jednoznacznie, że skarżący kwestionuje niekorzystne dla niego ustalenia faktyczne i ocenę dowodów, co jest w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).